Ч. 104 (13.649). Львів, вівторок 24. квітня 1934. Pocztową opłatę opłacono ryczałtem. Рік L. V.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Загальні Збори Сокола-Батька.

В неділю 22. квітня ц. р. відбулися Загальні Збори Сокола-Батька у власній руханковій салі при вул. Руській ч. 20. Збори при виповненій салі відкрив урядуючий голова т-ва в год. 9.45 передполуднем інж. І. Свірський, згадуючи память тих побратимів, які уже відійшли. Присутні вставанням з місць вшанували память померлих. Голова обійняв провід зборів і покликав на секретарів побратимів Савяка і Корейбу. З черги справник т-ва мґр. В. Мигаль відчитав протокол з останніх Загальних Зборів, який збори приняли без зміни. Опісля голова і поодинокі члени старшини т-ва зложили звіт з діяльности т-ва за діловий рік, який ми вже подали вчора в „Ділі". В імені провірної комісії побратим А. Окпиш поставив внесок признати абсолюторію уступаючій старшині. Одночасно Загальні Збори серед гучних оплесків вибрали почесними членами т-ва: 1) дир. Миколу Заячківського, довголітнього і заслуженого голову та провідника т-ва і цілого сокільства по війні та 2) С. Стебельського, який весь свій час присвятив на збірку датків на викупно площі Українського Городу у Львові. І дійсно площу викуплено вже в 14/20 частях, яка представляє вартість 53.589 зол. і 59 сот.

Крім того Загальні Збори на внесок інж. Хроновята рішили одноголосно і серед невмовкаючих оплесків вислати привіт проф. Боберському з нагоди 60-ліття, духовому батькові українського сокільства.

Над звітами вивязалася річева дискусія, в якій забирали голос побратими: дир. М. Заячківський, Гавушевський (Станиславів), Остап Домбровський (Сокіл IV. Львів), Ґрень (Рудно), І. Корчинський (Галич), Добрянський (Лагодів) і мґр. Падох (Стрий). Вияснення поодиноким референтам дали побратими проф. Гайдучок і поодинокі референти, після чого Загальні Збори ухвалили одноголосно уступаючій старшині абсолюторію.

Одночасно вибрана комісія матка на внесок побр. Я. Стебновського в складі дир. Филиповича, Огоновського, Волошиновича, Романюка і Фура запропонувала на членів Старшини побратимів: 1) Інж. Хроновят — голова, 2) інж. Палій — I. заст. голови і 3) О. Карпінський II. заст. голови, 4) інж. І. Свірського, 5) Огоновського, 6) Пашківського, 7) д-ра Феділа — всіх на 3 роки, 8) д-ра Мрица і 9) інж. Е. Голачітка на 2 роки, а 10) м-ра Мрица на 1 рік. На заступників Старшини запропонувала побратимів: Окпиша, Семенюка, Колача, Корейбу, Березіцького та Домбровського. До провірної комісії: проф. С. Гайдучка, дир. Филиповича, Фарину, Павлика і Романюка. Загальні збори вибрали запропонованих комісією маткою членів Старшини через акламацію та одночасно ще провідників вправ, а саме: інж. Я. Голачітку, О. Москалевича, М. Тріля і Олю Мартиняк.

По 10-хвилинній перерві відчитав м-р В. Мигаль проект зміненого статуту т-ва згідно з вимогами нового закону про товариства, запропонувавши триступневу організацію, а саме гнізда, повітові осередки як відділи централі Сокола-Батька. І здавалося, що до цього важливого питання підійдуть побратими поважно і річево, бож зміна статуту це засадниче питання дальшого розвитку т-ва. Слід лише згадати, що в діловому році Сокіл-Батько не міг заснувати ні одного нового гнізда на основі старого статуту і тому в запроектованім зміненім статуті т-во обмежило діяльність лише до поширювання руханки та змагів, а зреклося пожежництва. Та вже на початку зборів намагались деякі делеґати, щоби зміну статуту передати надзвичайним загальним зборам і зняти цю точку з порядку нарад. Колиж це не вдалося, опозиція націоналістів під проводом студента Антона Романюка безнастанно видвигала нові поправки і свої внески до поодиноких статтей статуту. Завзяті бої розгорнулись над проєктом прапора т-ва. І тому дискусія була дуже горяча та тягнулась аж до 8. год. вечором. Лише завдяки холоднокровности та рішучости другого провідника зборів О. Карпінського запроектований змінений статут принято. А побратим Антін Романюк діставши рішучу відправу від проф. Гайдучка під оплески присутніх, тишком вийшов зі салі.

Нині політичний процес у Львові.

Львівський окружний суд розглядатиме нині, в неділок 23. квітня, справу вбивства коменданта поліц. постерунку в Вибранівці Врубля. Вбивник Корпан засідав уже свого часу з двома інш. українцями на лаві обвинувачених за приналежність до ОУН. Тоді Корпана увільнили. Предсідником нинішньої розправи буде апеляційний суддя Мединський, обвинувачує прокуратор д-р Прахтель-Моравянський, боронить адв. д-р Лев Ганкевич.

Перший православний ординарій на Волині.

ЛУЦЬК, 22. 4. ПАТ. На Волинь приїхав нині іменований православним синодом ординарій волинської дієцезії архиепископ Олексій. Це перший волинський ординарій, бо досі Волинь підлягала безпосередньо митр. Діонізієві. Арх. Олексія витав на двірці в Рівному рівенський староста Канський. Відси відїхав архиепископ до Дубна, де виголосив у церкві першу проповідь в українській мові. Опісля з еп. Полікарпом відїхав до свого осідку в Кремянці. Всюди витали його з одушевленням. У Кремянці в проповіді зазначив, що буде старатися піднести святість православної церкви.

—o—

Присуд за змову на життя румунського короля.

БУКАРЕШТ, 22. 4. ПАТ. Воєнний трибунал проголосив мин. ночі присуд у розправі за змову на життя короля. Всіх 13-х обвинувачених із полк. Прекупом засудили кожного по 10 літ тюрми, крім того військових здеґрадували.

—o—

МІН. БАРТУ В ВАРШАВІ.

ВАРШАВА, 22. 4. ПАТ. Нині в год. 17.30 приїхав до Варшави французький міністр закордонних справ Барту із шефом кабінету Рошатом. Від прикордонної стації в Польщі Збоншинь їхав з мін. Барту французький амбасадор у Польщі Лярош. У Варшаві витав міністра Барту від польського уряду шеф дипл. протоколу Ромер, від міністра закордонних справ директор кабінету Дембіцкий. Був теж при витанні папський нунцій Мармаджі й воєвода Ярошевич. На пероні зібралися члени французької амбасади та військовий аташе ґен. Д'Арбоно, багато закордонних і краєвих журналістів. Після короткого приняття в сальонах двірця мін. Барту відїхав до французької амбасади.

На обіді, виданому в честь мін. Барту міністром Беком, мін. Бек виголосив промову, в якій висловив радість із приїзду мін. Барту до Польщі. Зазначив, що умови, які лучать Польщу та Францію це одні з найсильніших життєвих чинників міжнародньої політики, бо їх одинокою метою є організація та закріплення мира. В міністрі Барту витає держ. мужа, якого участь в опрацюванні дипл. актів у 1921 р., що творять основи польсько-французького союзу, була така значна й особиста. Подорож до Польщі дасть нагоду мін. Барту ствердити, до якої степені чинники, що 13 літ тому були основою політики мін. Барту, були справедливі та відповідали конечностям. Тому мін. Бек хоче бачити в мін. Барту не лише міністра закордонних справ заприязненої держави, але теж людину, яка заняла ясне становище до польсько-французького союзу та була його найвірнішим прихильником.

На промову мін. Бека відповів мін. Барту, в якій зазначив, що складає візиту мін. Бекови за гостину у Франції у вересні м. р., одначе присутність його в Польщі виходить поза рямці куртуазії. Він гордий, що заступає Францію, яка знає ціну вірности Польщі, з якою лучать її відвічні звязки. Між Польщею та Францією приязнь перемінилася в союз. Французька та польська політика відзначаються однаковою чесністю. Не хочемо нападати на нікого ні грозити нікому, шануємо всі справедливі права. Фр.-польське порозуміння не противиться ніяким щирим старанням відпруження. Серед скомплікованих справ, що тривожать Европу, приязнь Польщі та Франції є чинником мира, стійкости, порядку та безпеки. Скора консолідація та величавий розвиток Польщі це один із найважніших фактів сьогоднішньої Европи. Завдяки силі, яка є в ній, воля заправила зло неволі. Під господарським оглядом Польща та Франція незалежно від противенств, які можуть часом виступати у звязку з їх інтересами, є згідні в тих самих змаганнях до зближення. Не маючи претенсії підносити нашого ідеал до значіння приміру, всеж можемо в ньому бачити добродійне правило для всіх народів, які журяться тим, щоби любов рідного краю злучити зі солідарністю, яка виходить із духа Европи.

—o—

МІН. БАРТУ В БЕРЛІНІ.

ПАРИЖ, 22.4. ПАТ. Нині рано мін. Барту по дорозі до Польщі переїздив через Берлін. На двірці в Тірґартені привитав міністра амб. Понсе, що опісля поїхав із мін. на шлеський двірець. Тут привитав мін. Барту в імені мін. Нойрата шеф. дипл. протоколу майор Базевіц. Користаючи з довшої зупинки на шлеському двірці, мін. Барту розмовляв із німецькими дипльоматами.

СТРАШНА КАТАСТРОФА В КОПАЛЬНІ.

В одній копальні біля Сараєва наслідком вибуху завалилася частина копальні. В копальні було кількасот робітників. Добули вже 47 трупів.

ВЕРНЕТЬСЯ ДО ТУРЕЧЧИНИ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Журналь" повідомляє, що Троцький одержав офіціяльне взвання покинути Францію, з тим, що вже не буде могти вернутися до Франції.

Тому, що еспанський уряд не згодився, щоби Троцький поселився в Еспанії, лишається йому лише одержати згоду турецького уряду, щоби наново поселився в Туреччині. Здається, не матиме тут перешкод. Покищо він у Барбізоні.

ЛІТНИЙ ЧАС В АНГЛІЇ.

ЛЬОНДОН, 22. 4. Нині ввели в Англії літний час. Годинники пересунули годину наперед. Тому час в Англії на 6 місяців зрівняється з середнє-европейським часом.

АРЕШТУВАЛИ АНАРХІСТІВ.

Як повідомляє варшавська преса в Варшаві поліція після цілонічної ревізії арештувала 24 особи під закидом творення анархістичної організації. Арештування анархістів у Варшаві та взагалі в Польщі належить до рідкости.

Теперішні відносини на Волині.

У давній Росії сильно була прищепилася приповідка: „На шипке всьо спокойно“. Цю приповідку з іронією повторювали скрізь і на кожному місці. Бо дійсність не відповідала офіційним повідомленням про спокій і „благоденствіє“.

Комусь, очевидно, залежить на тому, щоби столична й льокальна преса інформувала Варшаву, що на Волині теж все спокійно, що настало мирне співжиття, „галицький штурм“ відбито, комуністи скапітулювали та „перекули мечі на рала“ і що все „мовчить, бо благоденствує“.

Гасло, що проти комуністичного інтернаціоналізму є лише одна сила й зброя — здоровий націоналізм (не той у лапках), була тут з погордою відкинута ще перед кількома роками. Дамо собі, мовляв, раду й без національно-ідеольогічної зброї. А поможуть нам у цьому ріжні псевдо-національні організації. Докази здорового розуму й льогіки не помогли.

І сьогодні вже кожний власними очима бачить наслідки отої політичної лінії і сили обраних засобів умиротворення Волині. Одно дивне, що ті самі часописи, які кричали про спокій на Волині, тепер мовчать, неначе води в рот набрали.

А тимчасом комуністичний рух на Волині набрав знову масового організованого характеру й агресивности. Про заховання суджених у Луцьку комуністів дещо вже через пресу пройшло й повторювати про це нема потреби.

Залишається сказати дещо про широке поле життя. Комуністичні кубла й їхні прибудівки під скромними шильдами вже від низки місяців підміновують Волинь у формі хліборобських демонстрацій за „дрібнички“ — оплати магістратам за постій фір на базарах, високі ціни на фабрикати й низькі на хліборобські продукти і т. д., намовляючи селян або не везти продуктів до міст або перешкоджаючи це робити „неслухняним“.

„Дрібнички“. А тимчасом — на Волині дуже й дуже неспокійно, бо всі добре знають, що це рух не тільки економічний, але й політичний і власне — комуністичний. Тому й застосовуються відповідні засоби боротьби з цим явищем і власне — дуже часті, а навіть масові арештування й не тільки чоловіків, але й жінотва.

Дуже симптоматично, що цей комуністично-економічний рух, започаткований у інших повітах, охопив уже поважну частину й „спокійного“ луцького повіту: ґміни олицьку, сильненську, трсстенецьку, колківську й частинно інші. Слушно чи неслушно — це інша річ, але вину за підмінування сіл скидається на УСО, членів якої арештують.

Мусимо ясно собі сказати, що згаданий рух не є і чисто ідеольогічно-комуністичний. Він лишень находиться в руках комуністів та „усівців“, але правдиві причини, що рухають масами, є економічної і національної природи.

Здається, таку саму діягнозу поставили і ті чинники, обов'язком яких є відати цими справами; але їхні висновки зовсім не відповідають природі річей, а саме:

Добачаючи в комуністичному рухові причини економічні, згадані чинники звернули більшу увагу на економічну сторону життя мас, — і щораз більші гроші кидають з ріжних джерел, між іншим і з самоврядних, на піднесення хліборобської культури. Одначе те, в чиї руки йдуть ці гроші, не лише не злагіднює гостроти рухів, але навпаки — підсилює їх. Бо гроші ці йдуть на оплату агрономів і інструкторів не українців, до „кулок рільничих“, „кулок млодзежи вейськей“, „кулок господинь“, „стшельців“ і т. д., себто до тих, які мають цілі не суто господарські, а господарсько-політичні, та які до господарського відродження українського народу ставляться неґативно.

Отже гроші проходять попа українські маси, позбавлені права ними розпоряджати та ініціятиви й самодіяльности. Наші хлібороби часто бачать ще, що ці гроші стають знаряддям зманювання дітей і молоді на денаціоналізаційні шляхи, а значить — на шкоду для народу. Доказом цього для мас є ще й те, що спроби рятування себе від крізи й налагодження свого господарського життя власними руками у власних кооперативних і товарисько-господарських організаціях — гальмуються. Хіба роби роблять з цього висновок, що це посереднім засобом змусити їх вступити до чужих організацій, які маси під оглядом національним вважають для себе шкідливими та небезпечними.

Отже, до економічних оґірчень, завданих політичним потягненням деяких чинників на економічній ділянці життя, додається краплини ображеного національного почуття. А це змушує більше вражливі елементи кидатися в бік тих, що улаштовують згадані економічні виступи. При цих умовинах політичне положжа зверхніх економічних заходів на Волині є просто життєвим абсурдом, якого не можуть добачити хіба цілковито засліплені люди.

У цьому політично-економічному колі покищо не бачимо ні одного проміння якогось просвітлення. Чи прийде це просвітлення? Хіба як прийдуть нові люди.

А покищо на українському економічному і політичному відтинку Волині щораз то гірше.

Sens.

Радіо й українці.

Ріжно можна підходити до цього питання. Можна говорити про: а) радіо-техніку, б) радіо-авдиції і вкінці в) про радіо, як про суспільний чинник.

Саме над цим останнім питанням я хочу зупинитися. Радіо нині не є вже щось нове, щось сензаційне. Воно вже має за собою роки існування і як радіо-фонія здобуває собі право горожанства в цілому світі. Не одному заступає воно сьогодні, особливо інтеліґентам, що живуть по селах, театр, радше концерт, а то й навіть пресу, чи іншу лектуру. Зокрема для нас українців радіо має своєрідне значіння, коли кордони поодиноких держав відокремлюють одну частину нації від другої. Живемо в таких часах і серед таких обставин, де лише радіо зможе, бодай під оглядом духовим і то лише в частині, з'єднати цю пошматовану українську націю.

Дивним видається, що ані на землях під Польщею, ані на жадних інших (не беручи на увагу Радянщини) досі нема постійних українських радіо-авдицій. Не треба думати, що причина цього лежить поза нами. Німців у Чехо-Словаччині є далеко менше, ніж українців у Польщі, а прецінь вони мають там свої авдиції (бодай одну годину денно). Це здобули вони тільки своєю орґанізацією. А треба знати, що радіо-абоненти українці, які живуть у Польщі, платять річно около півтора міл. зол. Отже вже хоч би з цих причин маємо моральне право домагатися постійних українських радіо-авдицій. Не чужою повинна бути для нас ідея бу...

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 24. КВІТНЯ 1934.

М. ГАЛУЩИНСЬКИЙ. 38

З Українськими Січовими Стрільцями.

СПОМИНИ З РР. 1914—1915.

Вістки про сотню Дідушка. — Ще про розвідчу службу.

Про вартість та діяльність тої сотні багато не скажу; передам для дальшої памяти лише те, що я чув. Всілякі чутки ходили про сотню. Була й така, що всі враз із командантом згинули. Та нас найбільше тривожила та думка, як російські війська будуть ставитись до добровольців, чи уважатимуть їх за рівнорядні відділи, за комбатантів, чи лише за банду, до якої пристосовуватимуть відповідний закон, тобто не брати в полон, але відразу карати смертю. Одначе з другої сторони і полк. Моллік і шеф штабу гр. Лямезан висказувались дуже похвально про відвагу та бравуру добровольців. В одній розмові зі мною підкреслив навіть той момент, що шкода, що добровольців так мало. (Мимоходом тут скажу, що один військовий вищий старшина, коли я йому ті слова повторив, усміхнувся іронічно на них та лише додав: „А хто винен тому, що в Стрию стрільців розпустили!...“). В памяти лишилось мені ще те, що загально говорено, що втрати в стрільцях тому такі великі, бо вони ризикують, де лише можливо, йдуть на баґнети, чи того потрібно, чи ні. Між іншим передали мені також і те, що при здобуванні переходу через один міст добровольці відіграли дуже важну ролю, але й потерпіли чимало втрат. Не бракувало теж і таких стрільців, які вже третьої або четвертої днини поверталися до Горонди, приносячи страшні вісти про те, що їх „розбили“.

Того слова „розбили“ не забуду ніколи. Кожний, що без причини повертався, по правді кажучи, покидав свій відділ, мав на своє оправдання лише ті слова: „Нас розбили“. Звичайно оповідав при тім несотворені річи, які сам бачив і яких не бачив. В його устах всі товариші згинули, або дісталися в полон, лише він один лишився в живих, щоби ту жахливу вістку принести до своїх. Згодом число тих одиноких, що лишилися при житті зростало так, що треба було заряджувати слідства, які поручив я радн. Рожанківському та відставляти „розбитків“ назад до їхнього відділу.

У сотні Дідушка надано також перші відзначення. Я подав кількох із тої сотні на медалі хоробрости. Бо й та справа не була ясна, які відзначення можуть діставати леґіонові старшини. А що Дідушок при війську був лише кадетом і як такому прислуговувала медаля хоробрости, то до того відзначення я його подав. Він сам дістав срібну медалю I-ої кл., а інші три стрільці срібну медалю II. кляси на біло-червоній стяжці.

Після відходу першої сотні справа стояла так, що небавком за нею підуть і дальші. Тому треба було конечно на перший плян поставити науку стріляння і дати змогу добровольцям віддати бодай кілька стрілів; надто треба було, щоби познайомилися з уживанням Верндля. В тій цілі улаштовано під ліском за селом Страбичевом провізоричну стрільницю, на якій кожний мав віддати бодай десять стрілів. Коли так переводжено з одними науку стріляння у віддалі 100—200 м., інші тимчасом вправляли.

З другої сторони розвідча служба стала прибирати щораз більші розміри. Не було дня, щоби хто з Мукачева не приїхав та не забрав кількох добровольців. А коли це з го... погляд добре йшло, бо стрільці радо зголошувалися до тої служби, то тоді повстав інший плян, а саме, щоби витворити серед стрільців один спеціяльний відділ, який ішов би з вибуховими матеріялами в Галичину поза російську лінію і там нищив мости, залізниці, тунелі, віядукти і т. п. Мені поручила військова команда вибрати відповідне число стрільців і списати їх назвища. Одначе передтим мав я їх поучити, яка чекає їх служба та доля. Не закривав я того, що на випадок зловлення доля їх невидна. З другої сторони заявив я їм, що військовий скарб зобовязується на випадок, як їм ло поведеться, виплатити більшу премію; на випадок пошкодування стрільця — перенята на себе фамілійні оплати то-що. Чи тільки на обіцянках скінчилося, невідомо мені. Але учасники тих вправ більше натерпілися та понесли жертв, ніж варта була та нагорода, ц... цілком певна річ. По якімсь часі визначили навіть одного старшину як учителя, що мав показати, як обходитися з усіми тими вибуховими матеріялами та пекольними машинами. Його самого я не бачив і, здається, був він усього раз чи двічі. Один залишив слід по собі, що через неосторожний вибух такої одної бомби повилітали у школі та в сусідніх домах всі шиби.

(Далі буде.)

короткохвильної пересильної радіо-стації у Львові, в Ужгороді, в Америці чи денебудь, тимбільше, що кошти будови такої стації не надто високі. Як гарно булоб, якби ми могли були деякі наші свята як напр. відкриття памятника Франка або свято УМХ трансмітувати у світ.

Комітет Радіового Товариства скликував уже ряд анкет-нарад у цій справі. Та щож, Управа Львівського Радія не має повного голосу щодо українських авдицій, отже у важніших справах треба їхати до Варшави, а й там не чекають на вас з отвертими раменами. На це очевидно треба фондів, бо не можна чейже вимагати поїздок від приватних осіб. Крім цього члени комітету, знані й шановані громадяни, всі на поважних становищах, крім своїх станових обовязків просто перетяжені суспільною працею і не мають досить часу на такі складні справи. Наш Комітет не має досі ніяких капіталів і постановив приступити до творення **Фонду організації українських радіо-авдицій**. Фонд цей покриватиме кошти організаційних праць, летючок, брошур, можливих поїздок, звязаних зі справою українських радіо-авдицій у Польщі та за кордоном і т. п.

Прекрасним засобом зміцнення радіової акції був би радіотижневик, про видавання якого думали ще від осени 1931 р. Щож, коли Польське Радіо відмовляється присилати програми польських радіостацій на цілий тиждень згори, а без них тижневик був би очевидно безвартісний. Здавалось би абсурд, як можна не хотіти піддержувати пропаганду радія, яка в додатку нічого не коштувала би, а навпаки: збільшувала би число радіо-абонентів! Тимчасом жидівський „Пшеґльонд фільмови, радйови і театральни" виданий у польській мові у Львові, може діставати такі програми, тільки ми не удостоїлися цієї ласки.

Треба підкреслити сумне явище, щоназагал львівське громадянство менше цікавиться цією справою, як провінція, хоч вона важна й актуальна. Тільки ширша дискусія моглаб прояснити ці напрямні.

Ілля Гірний.

З концертової салі.

КОНЦЕРТ НА ДВА ФОРТЕПЯНИ: *З. ШАФРАНОВА — Е. РЕМЛЄР-ГУБЕРОВА піяністки.*

Концерт, який обіймає в програмі твори на два фортепяни, є вже сам собою цікавий, бо дуже рідко приходиться нам почути такі композиції. У виконанні львівських талановитих піяністок пп. Шафранової та Губерової на останній імпрезі концертового бюра Тірка почули ми: повну фінезії Сонату Д-дур Моцарта, „Патетичний концерт" Ліста, з типічно лістівською бравурною фактурою, дальше „Фантазію" Рахманінова, яка складається з поетичних картин свобідної, натхненої імпровізації та повні радісного ритму й лицарського патосу „Андалюзійські танці" Інфанта. Щодо інтерпретації цих творів, то не була вона поривавюча, ані повна відтворчого блеску, але не можна поминути тут скількости вложеної дуже сумлінної праці, музичного приготування та щирости виконання. Обі пянічстки зі собою дуже добре зіграні, однак представляють різні типи, які себе доповняють взаїмно: у п-і Шафранової є більше ніжности, у п-і Губерової більше темпераменту й енергії.

І. Приймова.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

УКРАЇНА У СВІТОВОМУ ГОСПОДАРСТВІ.

Під цією назвою появилась окрема публікація б. доц. УГА у Подєбрадах, редактора „Кооперативної Республики" д-ра К. Коберського. Покищо звертаємо тільки увагу читачів на цю книжку, маючи надію вернутись пізніше до неї в окремій рецензії.

ВОЛИНСЬКИЙ КАОЛІН І СПРАВА ЙОГО ЕКСПЛЬОАТАЦІЇ.

Санаційний луцький тижневик „Волинь" опублікував статтю „про волинські каоліни", бажаючи зацікавити цим одним із важніших природних багацтв нашої землі кого слід і розбудувати його експльоатацію.

Каолін найкращого ґатунку виступає біля сіл: Брельчаки, Мисяківка, Дерманка і Усте костопільського повіту. Поклади глибокі є на 6, а місцями і більше метрів. Досліди Держ. Геольоґічного Інституту виказали, що волинський каолін не уступає якістю славному чехословацькому каолінові і придатний так само добре для фабричного вжитку (порцеляна, папір, тощо). Експльоатація легша, бо на Волині є він на поверхні, коли в ЧСР коло 200 метрів під поверхнею.

Волинським каоліном зацікавився спочатку гр. Роман Потоцький у Корці, який перевів кілька щасливих спроб з його експльоатацією, як шлямувати і пристосовувати до продукції паперу. Він заснував с-ку „Корецькі каоліни", до якої втягнув теж паперовий картель. Спілка добуває вже матеріял з землі, замовила потрібні машини за кордоном і в травні цей каолін має появитись уже на краєвому ринку.

Немов у доповненні до інформацій тижневика „Волинь" находимо в „Ц. Ґазеті Гандльовій" з 20. ц. м. вістку, що проектують у цьому році видобути і переробити в Корці, де повстане велика перетворча фабрика, 4 тисячі тон каоліну. До цього мають використати нечинну корецьку цукроварню.

Польська хроніка.

ЗА ОЗДОРОВЛЕННЯ ХЛІБОРОБСТВА. — ЧЕКАЮТЬ РІШУЧОЇ АКЦІЇ УРЯДУ.

Одною з найбільш „ударних" тем у польській пресі є поруч справи соціяльних обезпечень справа віддовження хліборобів. Дотеперішню акцію уряду в цьому напрямі разом із т. зв. фінансово-рільним законодавством уважають тільки частинною операцією болючого наросту, яким є задовження хліборобів. Кріза на селі поглибшала. Село з кожним днем біднішає, а на звишку цін збіжа нема надії, бо вивіз його за границю дуже утруднений.

Кампанія, що її тепер повели, має на меті переконати уряд у необхідности „цісарського прорізу" того боляка, яким є надмірне задовження. Не облекшувати сплату довгів, а зредукувати їх висоту до меж платничої спроможности хлібороба — ось думка, що її висувають у своїх міркуваннях пресові оборонці хліборобства. Один із них, п. Ю. Жарновський, обговорюючи на сторінках крак. „Часу" кредитовий апарат, що обслугував хліборобів, обвинувачує б. мін. Ґрабського, який в 1924 р. позволяв банкам побирати 36 проц. річно (24 проц. плюс 12 власних коштів) і обвинувачує банки включно з кредитовими кооперативами, які цією лихвою послугувались. Він обрахував, що хто позичив би у 1924 р. 1.000 зол. і цієї квоти досі не сплатив, то правно дозволеними відсотками заплатив би досі 2.584 зол., при чому 1.000 зол. був би дальше винен. І автор кінчить свою статтю: у цих умовинах редукція довжного капіталу була би в дійсности тільки скромним зворотом побраних над міру відсотків, справедливим зворотом побраної лихви.

ЗМЯГЧЕННЯ ПРИПИСІВ НОВОГО ПРОМИСЛОВОГО ЗАКОНУ.

Новий промисловий закон, якого найважніші приписи ми вже на цьому місці реферували, надибав у колах промисловців і купців багато застережень, ба навіть протестів. Тепер — як зачувати — уряд у виконавчому розпорядку, що незабаром має появитись, а відноситься до цього закону, робить деякі уступки, особливо в тих місцях закону, які слушно тривожили всіх своєю елястичністю або довільністю інтерпретації.

ТАЙНИ БІЛЯНСІВ. — НЕДОСТАТОК ПРАВНИХ НОРМ.

Засади бухальтерії позволяють зручно маскувати справжній фінансовий стан підприємства. Поняття „фризування білянсів" відноситься не до їх зовнішньої, формальної гладкости, а до матеріяльного їх препарування. Фікційні білянси не є ніякою рідкістю і щойно нечайний провал підприємства показує, яке воно було хробачливе, хоч білянси були добрі, а навіть світлі.

Тепер у Польщі славні стали дві афери, що дотичать двох могутніх підприємств: Жирардова і катовицької „Спільноти інтересів". Жирардів зумів при помочі відповідної фінансової політики і „фризування" білянсів давати заанґажованому там французькому капіталові величезні доходи в некористь краєвих акціонарів і державного буджету (податки). „Спільнота інтересів" робила те саме в користь німецького капіталу.

У звязку з тим актуальною справою стали правні норми для білянсів. Щоправда в жовтні минулого року появився рамовий розпорядок президента дотично білянсування від 1. І. ц. р., але нема досі подрібного розпорядку заінтересованих міністерств, що його передбачував розпорядок президента. У дискусії, що тепер на цю тему вивязалась, пропонують теж риґор у формі особистої відповідальности провідних і контрольних органів у підприємствах.

Світова хроніка.

НЕПЕВНІСТЬ ВАЛЮТ ТРЕВАЄ. — ПОМІЖ КЛЯСИЧЧОЮ СИСТЕМОЮ І НОВИМИ ТЕОРІЯМИ. — ШВЕДСЬКА СВОЄРІДНІСТЬ.

Те, що буває доляр чи фунт трішечки хитнеться і викаже 1—2 пункти нижче чи вище, не непокоїть світ, як те, коли якась нова валюта задрожить у своїй вартости. Бо тоді — при сьогоднішній валютовій нервозности і експериментуванні більшої половини світу — слушно можна ожидати чергової катастрофи. Ось у минулому тижні задрожали дві такі „нові" валюти: італійський лір і нім. марка. Що правда — щодо цих двох валют не булоб у світі занадто великої несподіванки, колиб вони нараз злетіли не на 1—2 пункти, але 20 і 30. Бо лір, а ще більше марка це гроші, яких вважають черговими кандидатами на валютовий операційний стіл. Франція поставила ставку на дальшу дефляцію. Пішов уже страйковий гомін по її містах, але кінця „ратункової акції" покищо передбачити трудно. Та цей кінець може бути теж такий, що без операції золотої вартости франка не обійдеться. А тоді піде все шкереберть: і гульден і швайц. франк і польський золотий. Покищо все те здоровіше від ліра чи німецької марки. Щодо тої останньої — то неофіціяльна марка давно вже здевалюована і є вона засобом для збільшування вивозу.

Америка у свому валютовому експерименті повернулась до клясичних засад. Фактично одинокою державою, що перейшла свідомо на т. зв. „індексову валюту", тобто до визначування її вартости кожночасно на основі цін найважніших продуктів, є Швеція. Стабілізація покупної сили гроша, а не її паритетового курсу — ось що від двох літ є основою валютової політики цієї північно-европейської держави. Те, чого не довелось ще побачити Айрвінґові Фішерові, пропаґаторові „індексової валюти", в його батьківщині, Америці, те проф. Кассель, шведський пропаґатор, здійснив у своїй батьківщині, побиваючи тим ворогів ідеї „манілульованого гроша".

В. Н—вич.

У справі жертв на „Український Дім" у Празі.

Стаття 150 зол., що появилася в ч. 100 „Діла", могла викликати деяке непорозуміння. Справа в тому, що слова про зібраних усього 150 зол. за час від 1. грудня 1933 до кінця березня 1934. відноситься тільки до тих збірок, що за той час вплинули почтовими складанками до Земельного Банку Гіпотечного у Львові ч. 500170. Дійсно, за той час туди прийшло всього 150 зол., й сума ця вказує на ту байдужість, з якою відноситься загал українського громадянства до справи будови такої важної для української нації установи, як „Український Дім" у Празі.

Алеж цією сумою не обнято пожертв, що вплинули і вплинають іншим шляхом — на цю саму ціль. Про них нічого не можна сказати, доки не появиться докладний спис жертв у ч. 5. „Вістей", що саме готується до друку. Певне, сума жертв буде більша — та все це не заперечує факту, що Галичина все ще у зборі жертв стоїть далеко за іншими землями та за еміграцією...

Нам приємно зазначити тепер та подати до загального відома, що „Українська Парляментарна Репрезентація" ухвалила дати на „Український Дім" у Празі — 1000 зол. і що сплатить цю суму у двох ратах по 500 зол. Таксамо треба з великим признанням відзначити, що між жертводавцями бачимо наші установи, які й названо у статті „150 зол."

Але не можна не відмітити з прикрістю голосів, що нераз уважають справу будови „Українського Дому" в Празі, коли вже не своєю то чимсь мало- а то й менцевартну за установи краєві. Такі голоси й викликали головно статтю „150 золотих"...

Бо і справді, коли залишити на боці більші пожертви установ і декларацію Укр. Парляментарної Репрезентації, то — 150 золотих залишиться пропечистим доказом байдужости нашого громадянства до такої важної установи, як „Український Дім" у Празі.

Д-р Василь Сімович.
заступник голови Т-ва „Музей Визвольної Боротьби" у Празі

НОВИНКИ

— **Серцеві недуги** можна лікувати тільки газовими купелями в Криниці. Перший сезон (дешевий) зачнеться 1. травня, а найкраще приміщення находять гості в знанім укр. пансіоні п. М. Яблонської (Krynica-zdrój, willa Tatrzańska). 1-2

— **За летючки ОУН.** Перед трибуналом присяглих суддів у Львові ведеться дальше розправа, відложена перед кількома днями, проти Василя Кіся з Мостів Великих, якому закинено розповсюднювання летючок ОУН. Боронить адв. д-р Шухевич.

— **Клопіт з дитиною в анатомії.** Польські газети принесли були вістку, що з обезпечальні прислали були до описової анатомії львівського університету трупа дитини. Завчасу показалося, що дитина ще жива. Міродатні чинники пояснюють цю справу так, що це був 5-місячний плід не здібний до життя та нереєстрований. Дитині підвязали пупчик, усеж до кількох годин вона померла. З інших джерел пояснили, що плід важив 510 грамів, коли вага нормального новородка виносить 3.000 гр., тому така дитина могла жити найбільше 2—3 години. Коли в анатомії запримітили, що дитина живе, відіслали її назад до шпиталю, та вона там померла. В справі дитини поліція веде слідство. Переслухали керманича управи анатомії та його співробітників. Нині переслухають персонал шпиталю обезпечальні. Мати немовляти все ще остає в шпиталі в тяжкому стані. Зачувати, що батько дитини хоче домагатися відшкодування від обезпечальні.

— **Усунули директора ґімназії** в Ярославі Бр. Вісневського. Причиною були зловживання, які полягали на тому що будуючи собі дім, завів у ньому електрику коштом державного скарбу. Крім того брав від учнів шкільну оплату, виказуючи урядово, що вони звільнені від оплат.

— **Крав гроші на будову дому.** Перед судом у Львові станув возний скарбового уряду, Ян Баврович, що стягав від купців гроші на рахунок залеглих податків і замість віддати гроші скарбовій касі присвоював їх собі. Так ошукав він ріжних купців на суму 10 тис. зол. Баврович признався до вини, мовлячи, що гроші зужив на будову дому. Дістав за те 10 місяців вязниці, з чого 4 місяці даровано йому на основі амнестії.

— **Краєва хроніка.** Бурмістра і директора винницької фабрики тютюну Мілевського перенесли з Винник. — В Саниславові Макс Маєс пробив ножем у фризієрській робітні свого брата Соломона. Вбивника арештували. — До Повіт. Союзу Кооп. у Стрию вломилися в ночі незнані злодії й розбили касу, з якої вкрали 3.000 зол. — У Волиці Ком. пов. Сокаль перевернулася моторова січкарня, наслідком чого згинув робітник Бутрин. — На головному почтовому уряді в Перемишлі викрито поважні грошеві зловживання, якими занялася судова влада. — До надлісництва в Шепарівцях пов. Коломия вломилися злодії, що розпороли касу і вкрали 1.200 зол. — В Славську біля Сколього повісився в лісі 12-літній Федір Онаць, син заможного господаря, після того, як мати не дала йому обіду за те, що не хотів помагати в полевій роботі.

— **Ватага Чайковського перед судом.** Перед трибуналом присяглих суддів у Чорткові розпочався 19. ц. м. процес 14 членів голосної ватаги Андрія Чайковського, вбитого поліцією, за грабункові напади. На основі акту обвинувачення ватага, зложена із самих селян, ділала на терені повітів заліщицького, городенського та коломийського під проводом Андрія Чайковського званого „Грім“, 36-літнього абсольвента ґімназії, родом із Серафинець пов. Городенка, де його мати мала господарство. В хаті матери він уладив у кухонній печі замасковану кривку, яку викрито щойно після його смерти. Число всіх членів організації незнане, сам Чайковський подавав його на 100, а свою організацію називав „Червоною Січею“. Завданням її була боротьба з капіталізмом, а гроші на це добувала з конфіскати маєтку „ворогів більшовицько-комуністичної ідеї“. Чайковський старався теж навязати контакт з більшовиками і вислав свого делеґата до ДПУ в Камянці, однак на ділі його діяльність не мала ніякого ідейного підкладу, причому одинокою її спонукою була жадоба наживи. Свідчать про це численні грабункові напади. Перший напад був у травні 1932 р. на дім о. Петра Хомяка в Устечку н. Д., якому підпалили стирту збіжа й будинки. Опісля напали 2. вересня на дім Івана Тимчасюка в Дрогичівці, реемігранта з Америки, якому вкрали 440 дол., золотий годинник і ріжні речі. За тиждень ограбили о. Лазаря Боднарука в Латачі, якому забрали гроші і ріжні річи. Дальше обікрали Ізраїля Ляндмана в Цапівцях і Якова Тіґера в Семаківцях, забрали йому 200 дол. і т. п. В жовтні 1932 р. напали на доми Брехнера і Мендля Коха і Мошка Гартмана в Ниркові, багатого селянина Івана Лукашка в Чатарку та Якима Швайчука в Дрогичівці, яким забрали ріжні річи. В листопаді обікрали Гефнера. Поліція ніяк не могла зловити Чайковського, який затирав дуже хитро сліди за собою. Але коли поліція почала вже занадто йому загрожувати, Чайковський переніс свою діяльність в Коломийщину. В жовтні м. р. Чайковський вернувся до Серафинець і укривався в домі своєї матери. Тут заскочила його поліція. Коли переодітий за селянина поліцай увійшов до хати, Чайковський кинувся на нього з м[illegible]когоном. Одночасно мати вхопила за сокиру, як каже поліцай. Толі він двома револьверовими стрілами положив обоїх трупом. — Розправа проти 14 спільників Чайковського визначена на два тижні.

— **Великі надуживання** викрили в дирекції варшавських трамваїв. За вироблювання посад у дирекції брали від службовців хабарі. В заязку з тим припинили в урядуванні заступника начальника руху, інспектора та багато нижчих службовців. Хабарі виносять около 170.000 зол.

— **Хиби каналу Сталіна.** Як повідомляє фінляндська преса, совітська влада відкрила щойно тепер, що широко рекламоване „чудо совітської техніки“, канал Сталіна, який лучить Біле море з Балтійським, має поважні хиби. Стверджено, що частина того каналу, яка лучить озеро Ладоґа з Фінським заливом, є така плитка, що більші кораблі не можуть перепливати. Стверджено також, і то найгірше, що дно тієї частини з причини своєї природи взагалі не дасться поглибити. Як відомо, канал Сталіна побудовано руками нещасних совітських вязнів, змушених до того голодом і кнутом.

— **На слідах злочинців.** З Ню Йорку повідомляють, що поліція попала мабуть на властиві сліди злочинців, які вхопили і вбили сина Ліндберга. Сліди ведуть до Бостону. Між іншим знайшли золотий ланцюшок, який мала дитина. Купив його один американець за 50.000 дол.

—o—

СПОРТ.

ПОГОНЬ I. Б. — УКРАЇНА 2:1 (1:0).

Україна: Бутель I; Скреґота, Олійник; Підлісецький, Кіцила, Бутель II; Лапчук, Магоцький, Кльош, Воробець, Максимів.

Перший виступ України за мистецтво Окружної Ліги покінчився невдачею. На вступі треба зазначити, що вину програної поносить напад. Грачі нападу не розуміються взаїмно і грають лише побіч себе, а не з собою. Одним словом напад чорно-червоних грає без системи, комбінують слабо, штопувати мяча не вміють і тяжко є дочекатися якогось стрілу на ворота. Цим разом вдоволив лише чільник Кльош, решта грала менше або більше слабо. Поміч грала нерівномірно. У Кіцили видимий брак тренінгу, дефензивно грає незле, але подання до нападу є все гірше і за сильні, так що стають легкою добичею оборони і помочі противника. Підлісецький працьовитий, але слабий технічно, не вміє порадити собі з мячем. Найкраще з помочі грав цим разом Бутель II, але під кінець не видержав темпа. Оборонці добрі, Скреґота стильовий грач, Олійник твердий, місцями навіть брутальний. Воротар Бутель без закиду. В Погоні подобався лівий оборонець, правий помічник і трійка нападу.

Зачинає Україна, але Погонь відбирає мяч, підходить під ворота чорно-червоних, гострий стріл правого крайника боронить гарно Бутель I. Погонь дальше атакує, в 7 хв. Шабакевич дістає мяч, центрує і лівий лучник з воздуха стріляє перші ворота для Погоні. Гра стає рівна, але атаки України анемічні, не загрожують воротам противника. Грізніша є Погонь, але оборона України є все на своєму місці.

По зміні воріт Україна має 20 хвилин перевагу, але безпляновi акції нападу ліквідує певна оборона противника. В 22 хв. іде Скреґота до нападу, а Воробець до оборони. В обороні почисується Воробець гарними викопами. У 30 хв. добуває Погонь другі ворота з гарного стрілу правого лучника. В 32 хв. гарний стріл Магоцького головкою йде побіч воріт. У 41 хв. Максимів бе вільного, мяч відбивається від поперечки, замішання, Кльош дістає мяч і добуває ворота для України. Ще атак Погоні і гра кінчиться. Судював п. Гаска. Видців 1.000.

УКРАЇНА II. — ПОГОНЬ II. 1:1 (0:1).

В Україні заслугують на похвалу Лісікевич у нападі, Якимів у помочі і Микитин на воротах.

ЗА МИСТЕЦТВО ЛІҐИ.

ЛЬВІВ. Краковія — Погонь 4:1 (2:0).
ВАРШАВА. Ґарбарня — Леґія 1:1 (1:0).
ЛОДЗЬ. Л. К. С. — Подґуже 2:0 (2:0).
СЕДЛЬЦІ. Стшелєц — Варта 5:2 (2:1).
КРАКІВ. Польонія — Вісла 0:0.

ЗА МИСТЕЦТВО ОКР. ЛІҐИ

ЛЬВІВ. Чорні — Сокіл II. 1:1 (1:0).
ЯРОСЛАВ. Польонія (Перем.) — Оґнісько 4:0 (1:0) (Тов. змагання).

ЗА МИСТЕЦТВО А-КЛЯСИ

ЛЬВІВ. Гасмонея — Т. Ш. Л. 2:2 (1:1).

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича: Жидачів.
24. IV. Весела вдовичка.
З Жидачева їде театр до Рогатина.

Великий Міський Театр.
Понеділок, 23. IV. год. 5 попол. „Рейтан“ (вистава закуплена).
Вівторок, 24. IV. год. 7·30 веч. „Мистець Маноле“. Вистава закуплена.

Театр Ріжнородностей.
Понеділок, 23. IV. год. 7·30 веч. „Карера Густава Лебреша“ Абон 18.
Вівторок, 24. IV. год. 7·30 веч. „Карієра Густава Лебреша“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Світ належить до тебе“ (Секе Сакаль).
АТЛЯНТИК: „Ескімо“.
ВАНДА: „Мумія“ (Борис Карлов)
КАСІНО: „Королева Христина“ (Ґрета Ґарбо).
КОЛІСЕЙ: „Дама з нічного клюбу“, ревія „Весна йде“.
КОПЕРНИК: „Шість жінок Генриха VIII“.
МАРУСЕНЬКА: „Демон золота“, „Підводне судно 170“, ревія „Марусенька в колірах“.
МІРАЖ: „Син джунґлів“.
МУЗА: Дон Кіхот (Шаляпін).
ПАЛЯС: „Пожежа над Волгою“. (Інкишенев, Наталія Кованко).
ПАН: „Син Індії“ (Рамон Новаро), ревія „Прийди до нас на пестощі“.
ПАСАЖ: Кен Мейнард і Біллі Салівен.
СВІТ: „Адютант його величности“ (Вл. Буріян).
СТИЛЕВЕ: „За два пілунки“ та ревія „Самі ворі“.
ХИМЕРА: „Ніч кохання“ Джозе Мохіка.
УТІХА: „Королева Драґа“ та ревія

Закордонне радіо.

Понеділок, 23. квітня 1934.

Відень (506,8) 12·00 Концерт, 18·55 „Фіґарове весілля“ оп. Моцарта, **Братислава** (298,8) 17·50 Фортепян, **Кошиці** (269,5) 12·35 Концерт військ. музики, **Мор Острава** (259,1) 17·15 Спів, **Праґа** (470,2) 17·50 Брамсова соната на клярнет і форт. е-дур, 21·35 Скрипка, **Париж** (1796) 20·00 Камер. музика, спів, **Штрасбург** (349,2) 20·30 Муз. вечір, „Ля Фарс Поаріє“ ком. оп. Герольда, **Білгород** (437·3) 19·00 Концерт солісток, 20·00 „Пікова дама“ оп. Чайковського, **Берлін** (356,7) 18·30 Лянерові та Штравсові твори, 21·20 „Цар і тесля“ оп. Льорцінґа, **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 17·15 Скрипкова соната нині й тому 150 літ, **Москва** (360,6) 17·25 „Отельо“ оп. Верді, **Стокгольм** (435,4) 21·10 „Таїс“ оп. Маснета. **Будапешт** (550·5) 13·30 Циг. музика, 20·10 Концерт, **Міляно** (368,6) 21·00 Віольончелевий реситаль Гр. Пятігорського, **Рим** (420,8) 17·30 Концерт.

Вівторок, 24. квітня 1934.

Льондон (342,1) 20·00 „Фридерика“ оп. Леґара, **Відень** (506,8) 16·10, 17·25, 22·15 Концерт, **Копенгаґен** (255,1) 15·50 Данські пісні, **Атльона** (531) 19·30, 20·50, 21·20 Спів, **Білгород** (437,3) 19·40 Популярні мельодії в супр. оркестри, **Люксембурґ** (1340) 21·30 „Корневільські дзвони“ оп. Плянкета, **Гайльсберґ** (291) 19·15 Пісні в супр. лютні, **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 21·30 Швайцарські нар. пісні, **Мілякер** (522,6) 23·15 Музика сучасних композиторів, спів, **Сотенс** (443,1) 20·30 „Вертер“ оп. Маснета, **Міляно** (368,6) 13·45 Квінтет, 20·05 Спів, 20·45 „Сі“ оп. Масканія, **Рим** (420,8) 20·45 Вок.-інстр. концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 23. квітня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 11·57 Сигн. часу, 12·05, 12·33 Популярна музика з гр. плит, 12·30 Метеорольоґічні вістки, 12·55 Полудневий денник, 15·05 Збіжева біржа, репертуар театрів, 15·10 Господарські вістки, 15·35 Легка музика (мандоліни), 16·20 Лекція фр. мови, 16·35 Фортепян, 17·00 Спів (Сергій Бенові) в супр. фортепяну, 17·30 Біологічний відчит „Закон сильнішого“, 17·50 У підземеллі конспірації (1893—1903), 18·10 Легка музика, 18·50 Наука стенографії, 19·00 Всячина, 19·15 Рецитації поезій, 19·25 Актуальний відчит, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·47 Веч. денник, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Легка музика, Посоньки, 21·00 Жінка в Совітах, 21·15 Концерт, 22·00 Легка й танкова музика з гр. плит, 22·40 Гр. плити, 23·05 Танкова музика.

Вівторок, 24. квітня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 11·50 Оґляд преси, 11·57 Сигнал часу, 12·05, 12·[illegible] Концерт сальонової музики, 12·30 Метеорольоґічні вістки, 12·55 Полудневий денник, 15·05 Збіжева біржа, репертуар театрів, 15·10 Господарські вістки, 15·[illegible] Легка музика з гр. плит, 16·20 Курс мови, 16·35 Муз. репортаж про Падеревського, 17·30 Біольоґ. відчит „Вартість теорії і мова фактів“, 17·50 Мандрівки риб, 18·10 Концерт Данового хору, 18·[illegible] Жіночий Фідак у Польщі, 19·03 [illegible] пластиків, 19·15 Всячина, 19·25 Актуальний фейлетон, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·47 Веч. денник, 19·55 Гр. плити, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Композиторський концерт Машинського, 21·15 Оповідання: „Буґатті“, 21·30 Легка музика (оркестра, пила), 22·15 Танкова музика.

—o—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Вид. Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.